

Lovudkastets eneste Paragraph og dets Titel vedtoges uden Afstemning.

Derpaa fattes Sagens Overgang til tredje Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 68 Stemmer.

Ændringsforslag til Sagens tredje Behandling indkaldtes til førstkommende Torsdag Middag Kl. 12.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af „Forslag til Lov om nogle Ændringer i Ændeloven af 10de Mai 1854, § 59“. (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1175—76.)

Varfod: Det er en gammel Sag, der nu her atter kommer for, og en Sag, for hvilken jeg i denne Sal har ført Ordet saa tidt, at jeg ikke ved noget Nødt at lægge til de Grunde for Sagens Fremme, som allerede i de foregaaende Samlinger ere fremførte, deels af andre ærede Medlemmer og deels af mig selv. Jeg skal derfor nu indskrænke mig til nogle ganske faa Ord, idet jeg forbeholder mig atter at tage Ordet, dersom der skulde fremkomme saadanne Angreb paa Forslaget, som maatte foranledige mig til Svar. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at det, man her ønsker ændret i Ændeloven, allerede da denne første Gang blev fremlagt for Rigsdagen, havde Fleertallet for sig i Landstinget, og da Rigsdagen af heelt andre Grunde blev opløst, da en ny Rigsdag traadte sammen med en heelt ny Sammensætning baade af Folkethinget og af Landstinget, havde det vel ikke længere Fleertallet for sig i Landstinget, men dog et betydeligt Mindretal. Loven kom saa seent til Folkethinget, at det ikke var at tænke paa der at foretage nogen væsentlig Ændring i den, dersom man i det Hele vilde have den ud i den Samling. Man ansaae den for at være en god og nyttig Lov, til hvilken man trængte, og skjøndt der i Folkethinget blev gjort meget stærke og alvorlige Angreb paa det, jeg her ønsker ændret, fandt man dog, at der af Hensyn til Tid og Omstændigheder ikke var Tøie nok til at vedtage

en saadan Ændring, der kunde have tilfølg, at vi vilde komme til at gaae glip af Loven i den Samling, og idet man haabebe ved en senere Leilighed at kunne faae ændret, hvad man ikke var tilfreds med, vedtog man Loven, som den forelaa. Det var altsaa ene og alene af dette Hensyn, det var kun, fordi Loven — som jeg gjentagende har ytret, men hvorom jeg skal tillade mig atter at minde — blev stormet igjennem Folkethinget, at man ikke allerede dengang fik vedtaget en Ændring, som havde det tidligere Landsting for sig, som havde et betydeligt Mindretal for sig i det Landsting, der dengang sad, og for hvilken baade Domstolene og Politiet havde erklæret sig. Der hengik nu flere Aar, og hvad der var blevet vedtaget i Ændeloven, blev ikke rørt, før jeg paa Anmodning af flere i og udenfor Rigsdagen, jeg huffer ikke for hvor mange Aar siden, fremkom med et fortsat Lovforslag herom, der i Folkethinget blev henviist til 2den Behandling, hvorefter et Udvalg blev nedsat. I dette, der bestod af 5 Medlemmer, var der en Majoritet af 3, som erklærede sig for Forslaget, hvorimod en Minoritet af 2 gik imod det, og Majoriteten udarbejdede et temmelig omfangsrigt Forslag, som imidlertid, da Rigsdagen hurtigt blev sluttet, ikke kom til Behandling i Folkethinget. Da den næste Rigsdag sammentraadte, ansaae jeg det for min Pligt at indbringe Lovforslaget, som det var ændret af Majoriteten i det nedsatte Udvalg, men Folkethinget fandt — jeg troer med fuld Tøie —, at det var altfor omfangsrigt, at det havde medtaget en heel Deel, som ikke behøvedes og ikke burde findes deri, og man indskrænkede derfor det store Forslag til en enkelt Paragraph, omtrent saaledes, som jeg første Gang havde tilladt mig at indbringe Forslaget her i Thinget. Senere har Loven gjentagne Gange været for, men den er med en Majoritet af et Par Stemmer falden i Landstinget og er som en Følge deraf ikke bleven til Lov. — Jeg troer endnu at kunne og burde tilføie, at dersom Loven kunde være bleven fremmet, da vi havde en Justitsminister, som fremfor nogen Anden var bekendt med Politiet, vilde den dengang have været sikker paa at finde hans Understøttelse og altsaa og-